

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exhortationes|| Ad|| Religiosos

Dirckinck, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1704

3. De operibus pœnosis seu pœnitentiis. Thema. Castigo corpus meum, & in servitatem redige. 1. Corinth. 9.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51834)

EXHORTATIO III.
IN REGULAM IV. SUMMARI,

Ostendit pœnitentias ordinarias, non esse quidem Societati præscriptas, nihilominus earundem usum crebrum in ea vigere.

T H E M A.

Castigo corpus meum, & in servitutem redigo. I. Cor. 9.

V E L.

Nec ullas ordinarias pœnitentias, ex obligatione subeundas habet. Reg. 4. Summ.

Ernere nonnunquam est Regem quempiam terrenum, vectigalium, contributionumq; onus civitatibus suis assignantem, certam verò urbem, peculiaribus de causis, sibi perquam gratam, immunitate donantem, tributumque ejus libero arbitrio ac beneplacito relinquentem. Illam verò benefico Regi unice addictam, vicifim conspicimus, non solum, in dando, se propensam, verum etiam aliis liberaliorem demonstrantem. Pari modo videtur Divina Majestas, cum minimam

Societate nostra egisse, quam per S. Fundatorem, ab ordinario operum pœnorum tributo quidem liberavit; illa verò non minus, si non amplius subsidium charitativum benignissimo Regi suo, alacri, liberalique animo subministrat.

Utriusque tam exemptionis, quam contributionis hujus rationes investigabimus.

I. *Nec ullas ordinarias pœnitentias, vel corporis afflictiones ex obligatione subeundas habet, inquit Regula.*

Cujus ratio est præcedenti exhortatione insinuata. Labores enim tantumque continui Societatis, ordinarias

nas & omnibus communes pœnitentias asperitatisque non ferunt: nec major Dei gloria, quam S. Pater intueri se dixit, eas requirit: alia quidem religiones, utiles pro Ecclesia Dei subeunt labores, at non tantos, quantos pro eadem exantlat indefessè Societas: neque enim illa assiduos eosque gravissimos, in tradendis disciplinis humanioribus, aut docendis scientiis Philosophicis, theologicisque labores, suscipiunt: nec ad fideles & infideles missiones ac peregrinationes obeunt, nec visitationibus infirmorum, aut hospitaliorum, carceribusque mancipatorum, aliisque operibus charitatis vi regulæ se devovet; quemadmodum nostra Societas, in qua cum multis ordinariis jejunii, cilicis, flagellationibus, humicubationibus, aliisque asperitatibus prædicti labores minimè possent consistere. R. P. Nicolaus Lancicius Opusc. 17. c. 5. refert sanctum Fundatorem nostrum, cum Societatem conderet, præter magistrum divinum, quo leges nostras præscripsit, vivendique rationem instituit, Medicos præstantes in consilium adhibuisse, qui discernent, num posset suis, tot ac tantis mentis & corporis laboribus vacaturis, plura, quam consuetæ ecclesiastica jejunia injungere? Medicos autem, re diu agitata, in hanc ivisse sententiam, nulla, præterquam ecclesiastica jejunia & abstinencias, illis præscriberet, permitteretve, nisi eos vellet mactare. Fini igitur Societatis accommodatus est, corpus asperitatibus non conficere, quò melioribus pro salute proximi ac gloria Dei laboribus par esse ac in iis perdurare valeat: messes

albicantes, multis tunc temporis indigebant, & etiamnum indigent messoribus, & operariis; nec non vinea vindemiatoribus; eos autem ad ferendos alacris labores, patres familias commodè tractare assolent, non arcerere, aut conficere.

II. Ratio altera hujus regulæ extitit, ut eo majore studio, ac præcipuâ curâ, in mortificatione interiorem incumberemus, quæ & Dei oculos magis oblectet, & ad perfectionem charitatis assequendam majus momentû habeat: quod ipse S. Patriarcha in Epistola aurea de obedientia aperte insinuat; ut superari nos ab aliis Ordinibus, in jejunii alii sive externis rigoribus facilius feramus, nequaquam verò in abrogatione judicii proprii & voluntatis.

Ne autem per excessum vel defectû, per tepiditatem, nimiumve ardorem delinquamus, vivam nobis regulam, eamque prudentem ac discretam assignavit dum asserit: *Sed illas assumere quivis poterit, qua sibi videbuntur cum approbatione superioris ad majorem sui spiritûs profectû convenire, & quæ propter eundem sine superioribus ei poterit imponere.*

III. Quo non obstante, licet regula certum tributum, id est certas corporis afflictiones haud præferbat; nò tamen eas Societas inter mittit; sed plures assumit eum approbatione superioris, quam putetur: scit enim, quanto ardore Sancti & Dei amici easdem susceperint. Scit, quòd ii, *qui Christi sunt, carnem suam crucifixerint cum vitis, & concupiscentis*, ut ait Apost. ad Galat. 5. Scit quot, quantasque eadem ab hominibus in gratia Dei existentibus, suscepta, utilitates pariant.

II. Mortificatio interior.

III. Viget tamen pœnitentiarum usus in Societate ob varias rationes.

X

Dodo

Doctor Angelicus 2. 2. q. 47. a. 1. ternas jejunii & corporalis afflictionis causas adducit. Prima est, quod ad concupiscentias carnis reprimendas deserviat. Unde S. Paulus 1. Corinth. 9. 17. ait: *Castigo corpus meum & in servitutem redigo, ne forte, cum aliis pradicaverim, ipse reprobus efficiar.* Secunda causa est, ut mens liberius elevetur ad sublimia contemplanda: Sponsus præt & sponsam evocat primò ad montem myrrhæ mortificationis, & inde ad collem thuris, seu orationis. Cantic. 4. 6. *Vadam ad montem myrrhæ, & collem thuris.* Tertia. Ad satisfaciendum pro peccatis. Nivivix pœnam per Jonam Prophetam à Deo intentatam evasere agentes pœnitentiam in jejuniis, sacco & cinere. Jonæ c. 3.

Ultra hæc, vitam contemplativam agentibus, etiam communia; & alia causa suppetunt, quæ vitæ mixtæ deditos, & salute animarum procurandâ distentos ad carnem macerandam jurè permoveant.

1. Ne confusionem illam meritò patiantur, à Christo Phariseis illatam: *Dicunt & non faciunt: alligant enim onera gravia & importabilia, & imponunt in humeros hominum, digito autem suo nolunt ea movere.* Matth. 23. 4.

2. Ut exemplo suo doceant, hominibusque delicatis persuadeant, carnem non esse molliter tractandam; nec esse mollem è terris in cœlum viam.

3. Ut gratiam à Deo impetrent, ad saxea peccatorum corda permovenda ad pœnitentiam, atque è luto

vitiorum extractos, ad salutem æternam perducendos mortales.

4. Ut securitatem obtineant adversus conversationis pericula: longè enim magis mortificatos affectus tenentur habere operarii, quàm conversatione abstinentes; cum in his defectum mortificationis, occasionalium peccandi substractio quodammodo supplere posse videatur.

5. Majorem gratiam contemplationis eos habere oportet, cum ex abundantia contemplationis, eorum ministeria procedere, & contemplata aliis tradere debeant; ad hanc autem plurimum conducit carnis maceratio.

6. Major virtus & perfectio requiritur in iis, qui alios student reddere perfectos quàm in iis, qui solum student esse perfecti.

7. Denique major purgatio peccatorum, animique puritas in illis requiritur; cum velut instrumenta Deo strictius uniri debeant, ut eidem tanquam artificio conjuncta melius cooperentur ad salutem animarum

IV. Hæ igitur tot tantæque utilitates semper moverunt, moventque hodie quovis Societatis homines, ut carnis afflictiones licet non præscriptas, ultroneas tamen haud negligent, imò tantus apud complures in iis suscipiendis elucet fervor, ut modum penè excedere videatur. Ex innumeris recenséo paucos, ommissis quorum vita sunt in manibus. Ut S. Ignatii, S. Xaverii, S. Borgiæ, B. Aloysii, R. P. Vincentii Caraffæ, R. P. Colnago, &c.

1. Pater Andreas Oviedus ter quotidie se verberabat atrociter, & multorum

torum dierum jejunia, solo pane & aqua contentus producebat, & ea quæ ipsi in Æthiopia donabantur, pauperibus largiebatur, ipse verò herbis amaris vitam sustinebat.

2. Simili charitate & abstinentia fuit Apostolicus & fortissimus Christi Miryr Alphonsus de Castro, qui quadragesimalem abstinentiam toto anno servabat, pisce aqua cocto simplici, sine sale & oleo contentus. Hodiedum Missionarii nostri in Malabarica etiam piscibus abstinent, orizâ & leguminibus visitantes.

3. P. Egidius Gonzales cilicium è tribulis agrestibus implexum gestabat, quod cruentum, & fractis aculeis tribulorum repertum fuit.

4. Frater Gaspar Pereira spineâ coronâ caput suum lacerabat, quam identidem renovabat.

5. P. Joannes Ruicius silicem magnum 12. librarum, & angulosum noctu supponebat tergori, dum cubabat; fallus iis, qui mitiorem cubitum suadebant, plus commodi animæ habuisse ex illo saxo acuto, quàm valetudinis detrimentum posset accidere.

6. P. Didacus Martinez per 30. annos ignoravit lectum. Huic adjungi meretur R. P. Philippus Scouville annis 40. per Ducatum Luxemburgicum vicinâque provincias missionarius zelosissimus, lecto non usus; anno 1701. 17. Novembris piissimè defunctus. Cujus virtutes & austeritates typo vulgavimus.

7. P. Didacus Sotus, bis ad minus quotidie flagellabatur, continuisque ciliciis macerabatur: dum agrotaret

extremo morbo, octo ante obitum horas, inventa sunt illi duo cilicia ferrea adedò constringentia carnes & armata ipiculis, ut opus esset frangi, quo possent extrahi.

8. P. Petrus Rodericus, adhuc eo ipso die quo obiit, per dimidiam horam crudeliter se flagellavit, idè temporis spatium singulis diebus consumperat eodem in supplicio.

9. P. Michaël Turrianus post exactos 83. annos, sub mediam noctem surgebat ad orandum, deinde crudelissimis flagris bonus senex se laniabat, & crebris per annum jejuniis macerabat: momentibus in tanto senio, imprudentem esse illum vitæ rigorem, respondebat; nunquam sui novitius; oportet me mortificare & mortificari ab omnibus.

10. P. Joannes Romerus ter quotidie cadebatur flagris, cilicino sacco carnem suam continuò affligebat, cadaver totum lividum & nigricans repertum, præ aspera corporis sui tractatione.

11. Simili austeritate secum usus P. Gabriel Logronius: accidit aliquando, cum diutius crudelissimis flagris se laceraret, ut Christus Dominus illi apparens affabiliter eum compesceret, dicens: Sat est, Gabriel, sat est. Vide R. P. Nierenbergium doct. Ascet. L. 1. doct. c. 29. Longum esset enarrare, quid alii Societatis nostræ operarii vineæ Domini egerint, ut carnem suam macerarent; hæc pauca sufficiant.

Quæ cum ita sint, Charissimi, patet, genuinos Societatis JESU filios,
X 2 stre-

strenuſque operarios, licet regula
pœnitentias certas non præſcribat;
minimè tamen eas neglexiſſe, aut eti-
amnum negligere. Nos interim ex par-
te noſtra, partim mirabimur tantum
illorum fervorem, qui indiſcretus dici
non debet, cum eos obedientia duxe-
rit: præterquam quòd is, qui perpen-
dit, quanta inconsideratè egerit con-
tra Deum, non conſideret aliquando,
quid agat contra ſe: partim illos imi-
rabimur pro modulo noſtro; ad quod
allegatæ rationes nos valebunt impel-
lere; duo tamen extrema devitantes;

unum ne nimio rigore, & indiſcrete,
contra aut præter obedientiam exor-
bitemus, alterum, ne amore proprio
excoecat, in teneritudinem nimis de-
licatam declinemus, imaginem ſuam
nobis dum vegeti ac ſani ſumus, nos
exiguas, & ſolitas corporis afflicti-
ones ferre non poſſe; ſed contra om-
nem panicum horrorem, animum ob-
firmemus, & quantum obedientia, &
Superiorum conſenſus ſinit, liben-
ter earnem edomemus, ut uti-
litates prædictas re-
feramus.

REGULA V. SUMMARI

DE CONFESIONE.

EXHORTATIO I.

IN REGULAM V. SUMMARI.

Profert commoda & encomia exercitiorum ſpiritualium

S. IGNATII.

T H E M A.

*Ecce ego lactabo eam, & ducam in ſolitudinem & loquar ad
cor ejus. Oſea. 2. 14.*

VEL EX REGULA.

Uemadmodum Deus
olim Synagoram
Hebræorum in tri-
plicem duxit ſolitu-
dinem, ita videret
nos pariter in tripli-
cem ſolitudinem inducere, nam 1. eam

in Agypto turbis & idolis commiſtam
eduxit in ſolitudinem ac defertum Si-
nai, ut ibidem legem ac religionem
obtineret, atque ita à Deo in Sponſam
id eſt in Dei Eccleſiam ac Rem publi-
cam aſſumeretur, 2. Rurſus idem deus
eamdem Synagoram Iſraëliticam è
captivi-